

CORPUS – 2017

Catedral de Sant Pere de Vic, 18-6-2017

Sr. Degà i membres del Capítol,
Germans preveres,
Religiosos i religioses,
Sr. Tinent d'Alcalde i Regidors de l'Ajuntament de la ciutat de Vic,
Germans i germanes, tots fills estimats de Déu.

La festa de Corpus és plena de llum i d'alegria, de colors i de música. Corpus és la festa dels cristians, en la qual expressem la nostra alegria per la presència real de Crist en el sagrament de l'Eucaristia, sota les espècies del pa i del vi. Una alegria tal que desborda els nostres temples i surt als carrers i places dels nostres pobles i ciutats per fer professió pública de la nostra fe. De fet, la nostra ciutat de Vic compta amb una tradició multiseccular relacionada amb Corpus. L'any vinent es compliran, si Déu vol, vuit-cents anys de la primera processó de Corpus a Vic, que fou l'any 1318. La fe en Crist és la mateixa ara que fa vuit-cents anys. La fe en la presència real de Crist en l'Eucaristia, malgrat els vents de secularisme i de relativisme, continua present en el poble fidel cristià. D'aquest do de la fe en Crist ens n'hem d'alegrar i, del nostre cor, n'ha de brollar una incessant acció de gràcies al Senyor pel do de la fe; i, al mateix temps, maldar per enfortir més i més aquesta nostra fe i l'estima al sagrament admirable de l'Eucaristia. És clar que allunyar-se de la celebració de l'Eucaristia i, també, de l'adoració de Crist realment present en aquest sagrament, és allunyar-se del veritable Crist, mort i ressuscitat, viu i present en l'Església i en el món. Igualment sabem quin és el preu de perdre la fe autèntica: caure en l'esclavatge dels falsos ídols que sota l'aparença de bé porten a la deshumanització, a la divisió, a la manca de pau en el cor que mena a la insatisfacció i a la recerca sense rumb de més i més coses i experiències que l'únic que fan és eixamplar el buit en el més pregon del cor. Qui s'allunya de Crist, qui no reconeix i estima Crist, qui no adora Crist va per camins que allunyen de l'autèntica llibertat. Adorar Crist és camí de llibertat. Preguntem-nos ben sincerament, com a comunitat cristiana i com a societat en general: Què ens està passant? ¿Anem, de fet, per camins de més llibertat, de més pau? ¿L'amor en el si del matrimoni, de la família, és com el nostre cor sincerament desitja? Per què costa tant estimar per sempre? Per què hi ha por als compromisos per sempre? Per què, malgrat tenir tantes coses, no hi ha alegria autèntica en el cor i en el rostre de les persones? Per què hi ha tanta insatisfacció? Em colpeixen sempre aquestes paraules del Senyor per boca del profeta Jeremies: *El meu poble ha comès un doble mal: m'ha abandonat a mi, font d'aigua viva, i s'ha excavat cisternes esquerdades que no retenen l'aigua* (Jr 2,13).

Els cristians tenim un tresor extraordinari —sagrament admirable, ens diu la litúrgia d'avui—. En el sagrament de l'Eucaristia és realment present Crist donant-se per amor, lliurant-se per la salvació de la humanitat. Jesús se'ns dona amb tot el seu ésser. Ell es posa al nostre servei, no solament rentant-nos el peus com als deixebles, sinó donant-se a nosaltres, als seus deixebles de tots els segles, com a aliment de vida, com a

beguda espiritual. És possible un servei més gran? Ell mateix s'ha fet aliment nostre, perquè en el camí de la vida no ens manquin les forces per a caminar vers la meta proposada, que no és pas altra que el trobament amb Déu mateix.

Corpus és la festa de Déu Amor. La festa de Déu Pare que lliura el seu Fill perquè nosaltres tinguem vida eterna. La festa de Déu Fill que es lliura a la mort per tal que siguem alliberats del poder del pecat i de la mort. La festa de Déu Esperit que, en el cor de Jesús, germà nostre i Fill de Déu, és la flama de l'amor que mai no s'apaga i fa possible l'ofrena plaent a Déu, ofrena d'amor encès al Pare i a tots els homes. És Déu amor a qui nosaltres adorem realment present en l'Eucaristia; amor que ens alimenta; amor que oferim als nostres germans.

La processó de Corpus té aquest únic sentit: manifestar que creiem en Crist, en el rostre del qual veiem l'amor misericordiós de Déu; i, al mateix temps, proclamar que ell és el Senyor i Rei de tot el món i de tots els cors. Crist vol regnar en el cor de tots els homes, perquè ell és la pau. Sortir en processó amb Crist realment present en l'Eucaristia és comprometre'ns a sortir cada dia de la nostra comoditat i les nostres pors i complexos per anunciar als nostres germans, amb la nostra paraula i la nostra vida, que Crist és l'amor que no mor mai.

Celebrar l'Eucaristia, alimentar-nos de l'Eucaristia, adorar l'Eucaristia, és anar a la font de la unitat i de la caritat. L'Eucaristia és l'escola de la caritat i de la solidaritat. El qui es nodreix de l'Eucaristia, reconeixent i adorant Crist, no pot romandre indiferent davant el seu germà que passa necessitat. Creure en Crist, Pa partit per a la vida del món, és nodrir-se de l'aliment més bo per a créixer més i més en la solidaritat, que em fa veure el germà i m'obre el cor a acollir-lo en les seves necessitats. El cor del creient en Crist no té fronteres ni de raça ni de llengua ni de religió.

El dia de Corpus és el dia de la Caritat. Avui, com cada any, Càritas truca a la porta de la nostra caritat perquè donem suport a tots els germans necessitats que prop de nosaltres, però també en països llunyans, necessiten la nostra solidaritat. Una vegada més vull fer present la crida clara a fi que tots nosaltres sentim Càritas com a realitat nostra. Tot cristià que participa de l'Eucaristia és Càritas. Diríem poc si diguéssim que Càritas és de l'Església. Hem d'entendre i viure que Càritas és l'Església que atén els més pobres i necessitats. Càritas brolla de la taula de l'Eucaristia. Càritas, amb la seva acció, fa present l'amor que brolla de l'Eucaristia, de Crist donant-se als homes. Aquest fet ens compromet a tots: als actors de Càritas i a tots i cada un dels qui formem la comunitat cristiana. Siguem, doncs, ben generosos en la col·lecta econòmica d'avui, Dia de Corpus, Dia de la Caritat. Que sigui més que un gest, que sigui la caritat que ens brolla del cor ple d'amor a Crist, realment present en l'Eucaristia, i als nostres germans necessitats, amb els quals som cridats a formar un sol cos.

Germans estimats, visquem en plenitud el do que rebem en l'Eucaristia. L'Eucaristia ens posa en comunió amb el Senyor. L'Eucaristia ens fa ser un sol cos en Jesucrist. Visquem, doncs, amb alegria i amb agraïment el que el Senyor fa entre nosaltres. Que se'ns noti ens els nostres cors i en els nostres ulls que reconeixem Crist i que formem,

amb tots els nostres germans, el Cos de Crist. Que els lligams de fraternitat, de caritat, de solidaritat, de comunió, de pau es manifestin més i més entre nosaltres, de manera que els qui encara no coneixen Crist o l'han oblidat puguin reconèixer que ell és el nostre Déu i el nostre Senyor, que ell és el qui dona la vida al món, que ell és l'ànima del món. A Crist li sigui donat en la seva Església i en tot el món tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.